

zagrohotal prav grdo in strašno, da je Kekca zazebló po vseh kosteh. Prestrašen je gledal za Bedancem, ki je šel preko goličevja in se je smejal vedno huje in glasneje, dokler ni izginil tam gori v goščavi.

»Ovbe, ovbe! Ali si ga slišal, Kekec?« je zajokala Mena in se je prišla v strahu za glavo. »Jutri pride semkaj — gorje bo nama jutri... Reši me, Kekec, strašnega Bedanca me reši!...«

Kekec se je prebudil hipoma iz svoje otrplosti, ko je slišal Menin jok. »Pa kaj že zopet tarnaš, Menara?« je vzrožil in je bil jezen na vso moč. »Saj še ni Bedanca tukaj. Pa ga tudi ne bo tako kmalu... Kaj misliš, da je res našel skrivno pot? Saj je ni, Menara, saj je ni. Veš, Bedanec se samo laže, da bi naju oplašil. Če bi vedel za pot, bi ne rjul na oni strani, ampak bi pridrvel semkaj... Laže se, Menara, grdo se laže... Le meni verjemi in nikar ne tarnaj!«

In Kekec jo je pregovarjal in jo je naposled tudi potolažil. Mena si je obrisala solzni obrazek in se je nekoliko pomirila, ko je videla, da Kekca ni prav nič strah. Kekec se je delal brezbržnega in se je neprestano posmehoval Bedancu. Nazadnje pa je še celo rekel: »No, pa če tudi pride jutri — kaj zato! Bom vsaj lahko obračunal z njim in mu zagodel obljubljeno poskočnico... Hej, Menara, le naj pride! Boš videla, kako znam jaz obračunati...«

Kekec se je samo delal pogumnega. Saj v resnici niti vedel ni, kako naj obračuna z Bedancem...

Zoranček in solnčece.

*Zoranček si solnčeca želi,
izteza po njem svojo roko,
a on je še majhen možak
in solnčece je visoko.*

*Ej, Zoranček, pusti mi to,
saj solnčka ne moreš doseči!
Ko boš pa nekoč cel mož,
mogoče se ti posreči.*

*Veš, dete, solnce gori,
stezice do tja so žareče...
In mnogo se človek poti,
preden pride do srečel*

Anica.